

LA DESTRUCCIÓ DEL BOSC

Els germans Bosch són una nena i un nen de nou i deu anys que defensen tant com poden casa seva, el bosc. Però, hi ha una empresa que es diu DestruBosc que els fa la guitza i intenta destruir els arbres del bosc d'en Joan, allà on viuen els germans. L'empresa no ho tindrà fàcil. Ho han intentat amb dos-cents cinquanta-nou treballadors de dos-cents seixanta que tenen. És l'última opció.

L'únic treballador que els queda ho aconseguirà?
Us animo a llegir el conte i descobrir-ho!

En un bosc molt llunyà, hi vivien els germans Bosch, uns grans defensors del bosc. Els agrada molt defensar tots els boscos del país, però sobretot el que vivien ells, el bosc d'en Joan. L'empresa DestruBosc volia destruir tot el seu bosc. Els germans sempre aconseguien fer fora als treballadors en un tres i no res, amb unes quantes trampes naturals que creaven. Sabeu què? Després us n'explicaré unes quantes. Així era el dia a dia al bosc, l'empresa enviava un treballador a destruir el bosc i els dos germans li paraven els peus.

Com bé us he dit a la introducció, l'empresa tenia dos-cents seixanta treballadors i ja havien intentat destruir el bosc dels germans, dos-cents cinquanta nou. Tot depenia d'en Vladimir, el treballador més fort i més llest de l'empresa. Va agafar la serra i va anar al bosc d'en Joan. Hi va anar just quan els germans estaven fent una bacaineta a casa seva i va aprofitar l'ocasió per començar a destruir els arbres. Quan els germans van sentir el soroll de la serra es van despertar. Van **posar fil a l'agulla** i van començar a intentar fer fora en Vladimir del bosc. Els va costar, però ho van aconseguir. Tot i això, van pensar que la serra i el seu propietari tornarien l'endemà i per això van començar a preparar trampes.

Com us he dit al principi de la història us descriuré les trampes. Hi havia un botó amagat en una pedra i quan algú la tocava queia una pesa de mil cinc-cents quilos davant seu. Allà on queia la pesa, hi havia una palanca que feia que s'obris un forat just allà on estava situat el vehicle o la persona i es quedés atrapat al forat amb una xarxa protectora perquè no pogués sortir.

L'endemà, en Vladimir va tornar cap a aquell bosc i va passar per sobre la pedra, va caure la pesa de mil cinc-cents quilos just davant seu i com ja us deveu imaginar no va poder seguir endavant. Quan va caure la pesa, la palanca es va activar, el forat es va obrir i en Vladimir es va quedar atrapat al forat protegit per la xarxa protectora. Al cap d'una estona, els germans van anar a parlar amb en Vladimir i li van dir:

Vladimir, no entenem perquè vols destruir el nostre bosc. Si destrueixes tots els boscs no podrem viure perquè sense natura ni boscos ens morirem tots.

Finalment, es va adonar que estava fent una cosa horrorosa com és destruir el bosc i la natura. I va entendre el que li havien dit. Sense boscos, arbres, plantes i flors no es pot viure. En Vladimir va anar a la seva empresa i els va dir que no podien destruir els boscos i com que el director va fer com si **li entrés per una orella i li sortís per l'altra**, va posar unes quantes pedres per bloquejar els engranatges de les serres perquè així ningú les pogués fer servir.

Avui en dia en Vladimir i els dos germans són amics i entre tots tres defensen els arbres de les empreses com Destruuarbres.

Si aquest conte us ha agradat, em sap greu dir-vos que ja s'ha acabat.

TROMPETA